ամրոցներով մահմեդականին յափշտակութիւն եւ ստացուածք եղած էր:

Ասլահունեաց գաւառը այս բանիս օրինակ մը կրնար լինիլ, եւ այս մեր պատմութեան ժամանակին գրեթէ բոլոր բերդ եւ ամրոց մահմեդականաց կը վերաբերէին, որք իբրեւ բացարձակ տեարք բռնանալով շրջակայ գիւղորէից վրայ երկիրը կ'անապատացնէին:

Եւ այս վիճակը աւելի զգալի էր, երբ Բուղայի ձեռքը կը ծանրանար հայոց վրայ:

Այս ժամանակներն էր, եւ Գուրգէն արիաբար կը կռուէր յունաց հետ, քառասուն հոգուով հազար մարդոյ դէմ կ'ելնէր, ընտիրները կը սպաննէր, կը կողոպտէր, կը մերկացնէր, մնացածը կը փախցնէր. այսպէս ոչ անգամ մի այլ շատ անգամներ. մինչեւ յունաց զօրավարք մէկ կը սղմեն Միքայէլ կայսեր կը գրէին իմացնելով այս արտաքոյ կարգի մարդուն զօրութիւնը, եւ միւս կողմեն տաճկաց օգնութիւն կը խնդրէին եւ նոցայ օգնութեամբ դարձեալ կը յարձակէին իր վրայ: Իսկ սա կրկնապատկելով իւր քաջութիւնը այս անպիտան դաշնակցաց կոտորած կոտորածի վրայ հասցնելով զամենքը ահաբեկ կ'ընէր: Մինչեւ կայսեր հրաւէրը կ'իմացնէր յունաց զօրավարը խաղաղութեան խօսքերով թէ ինչպէ՛ս կայսրը կը փափագէր զինք թագաւորական քաղաքը մեծամեծ պարգեւներ եւ գահ, եւ պատիւ իրեն խոստանալով: Իսկ Գուրգէն, որ յունաց բարեկամութենեն աւելի կը կասկածէր՝ քան թէ նոցայ զօրութենեն կը վախեր՝ յանձն չառաւ երթալ, այլ խաղաղութեան կապ մը հաստատելով Իշխանիկին եւ յունաց զօրավարին մէջ որոշեց երթալ առ Սմբատ Սպարապետ:

Գուրգէն իր պատերազմական զբաղմանց մէջ չէր իմացեր Յովնանու նահատակութիւնը, եւ կը կարծէր թէ նա Տարօն եւուասպուրական կը գտնուի, իսկ հիմա այս որոշմունքեն վերջ, դժուար կ'ուգար Խոսրովեն բաժնվիլ, որ բոլոր իւր քաջութեանց մասնակից եղած էր, լուր տարիքեն վեր, եւ որու վյրայ Գուրգէն միշտ կը հսկէր: Եւ վերջի երեկոյին երբ երկրորդ օրը պիտի թողուր Յունաց սահմանը՝ մտնելու